

terne til Broens Vedligeholdelse, idet de skulle gaae paa Veikassens Regning, saa vilde det ikke være billigt nu at lægge en væsentlig Deel af Udgifterne over paa Rjøfjøbing, hvorimod man som sagt erkjender, at Rjøfjøbderne i Amtet bør bidrage efter deres Hørforn til Istandsettelsen af Broen. Det ærede Medlem fra Ringkjøbing Amt (Madsen) har under Nr. 18 stillet Forslag om, at Broen over Storaæn i Holstebro ikke skulde vedligeholdes paa den Maade, som vilde følge af Lovens almindelige Regel, at nemlig Halvdelen falder paa Rjøfjøbderne, og Halvdelen paa Amtet, men har derimod foreslaaet, at Udgifterne skulde bæres med Halvdelen af Statskassen, Fjerdedelen af Amtsrepartitionsskatten, og Fjerdedelen af Rjøfjøbderne selv. Dette Forslag, som noget nærmer sig til det, hvorom Holstebro Communalbestyrelse i et Andragende, som er indleveret til Udvalget, har petitioneret, har det øvrige Udvalg ikke kunnet tiltræde. Dette Andragende, der forøvrigt gaaer ud paa, at Statskassen heelt skulde bære Udgifterne til Broen, er støttet paa den Forudsætning, at Broen ifølge Loven af 28de Januar 1856 § 2 allerede nu skulde ligge alene paa Veikassen, saaledes at Rjøfjøbderne ingen som helst Andeel havde i Udgifterne til Broens Vedligeholdelse. Dette er imidlertid en Misforstaaelse; der staaer nemlig i § 2 af den nævnte Lov, at Udgifterne ved „Overtagelsen og Opførelsen“ af Broen over Storaæn i Holstebro skulle bæres alene af Veikassen. Men det er alene Udgifterne ved Overtagelsen og Opførelsen; ved „Opførelsen“ meentes naturligtvis Bygningen, ved „Overtagelsen“ meentes Afslutningen af den tidligere Brofornforpligtelse, hvorimod det ingenlunde var Meningen, og hvad heller ikke ligger i Ordene, at den fremtidige Vedligeholdelse skulde gaae alene paa Veikassens Regning; dette fremgaaer især klart af Motiverne. Men naar saaledes denne Hovedbetragtning bortfalder, bortfalder vistnok ogsaa den Følgeslutning, som bygges derpaa, at for Fremtiden Statskassen skulde bære den hele eller en Deel af Udgiften til Broen. Det skal jo ikke kunne nægtes, at det er en ikke ringe Byrde for denne lille By med sin ringe Skatteevne — Broen er nemlig 80 Alen lang — at skulle bære Halvdelen af Vedligeholdelses-

udgifterne, og det har ogsaa afgivet Motiv for Udvalget til at foreslaae ved den anden Lov, at der skal estergives Holstebro Halvdelen af dens Gjæld til Veikassen, hvorimod Udvalget ikke har dristet sig til med Hensyn til denne Bro at statuere en Undtagelse fra den almindelige Regel om Vedligeholdelsen, da Saadant vilde kunne bære meget langt, idet der jo kunde være flere Byer, ligesom ogsaa flere Steder udenfor Byerne, f. Ex. ved Broen over Skjernaæn i Ringkjøbing Amt, hvor et ligeartet Forhold gjorde sig gjældende.

Formanden: Forinden Forhandlingerne gaae videre, skal jeg meddele, at jeg ved Skrivelse af Dags Dato fra Landstingets Formand har modtaget tilsendt „Forslag til Lov om Regjerings Førelse under Kongens Fraværelse“, saaledes som dette er vedtaget i Landstinget, og det er allerede trykt omdeelt paa de Herrers Pladser. I Hensyn til, hvad jeg bemærkede ved Mødets Begyndelse, skal jeg Kl. 2 standse Forhandlingerne over den nu foreliggende Sag for at foreslaae Tinget strax at foretage første Behandling af det nu fra Landstinget modtagne Lovforslag.

Holstein: Den ærede Ordfører har allerede paapeget, hvad der har bevæget Udvalget til ikke ubetinget at tiltræde den Tanke, som gaaer igjennem Lovforslagets § 2. Man har ikke anseet det for heldigt, at det skulde kunne paalægges Amtsraadsbestyrelsen at paatage sig den fremtidige Vedligeholdelse af de Landevejs-gader, som for Dieblisset ere Rjøfjøbdergader, men Udvalget er ikke blevet fuldstændigt enig om den Forandring, der i saa Hensende bedst maatte kunne ske i den paagjældende Paragraph. De Herrer ville see, at Endringsforslaget under Nr. 2 til § 2 knytter sig til Endringsforslagene under Nr. 9, 12 og 14. Den hele Forskjel, der er imellem Mindretallets og Fleertallets Indstilling er den, at Mindretallet, nemlig Ordføreren og et andet æret Medlem af Udvalget, har meent, at der skulde gives en Bestemmelse i Loven, der henstillede det som en Mulighed, at Rjøfjøbdergader, naar Amtsraadet deril gav sit Samtykke, kunde henlægges under Landeveiene, selv om de ikke